

[Bladt.]

den for de foreslåede forhøjede ydelser er den økonomiske udvikling og ganske særlig den indtægtsstigning, som har gjort sig gældende i det sidste års tid. Da vi i 1960 forhøjede dagpengesatserne, var det med den begrundelse, at understøttelsen med pristalsreguleringen ikke var steget i samme takt som lønnen. Medens lønnen i tidsrummet 1947-1960 var steget med 97,6 pct., var understøttelsen i samme tidsrum kun steget med 53 pct. Det er tilsvarende forhold, der har gjort sig gældende i de forløbne to år. Det er derfor ganske naturligt, at der nu gennemføres en ajourføring af dagpengesatserne og børnetillæggene.

Lad mig kort redegøre for de foreslåede forhøjelser. Jeg tager mit udgangspunkt i de pristalsregulerede satser pr. 1. april 1962. For forsørgere samt ikke-forsørgere med over 15 års medlemstid forhøjes dagpengesatserne med 1 kr. 50 øre fra 17 kr. 50 øre til 19 kr. Ikke-forsørgere med 8-15 års medlemstid får en forhøjelse på 1 kr. 20 øre fra 14 kr. 10 øre til 15 kr. 30 øre. Endelig får ikke-forsørgere med indtil 8 års medlemstid en forhøjelse på 1 kr. Børnetillægget forhøjes med 15 øre pr. dag pr. barn fra 1 kr. 80 øre til 1 kr. 95 øre.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der i perioden april 1960-april 1961 er sket en lønstigning, der er beregnet til 11,6 pct. På denne baggrund kan ingen med rette påstå, at de foreslåede satser er for høje, man må måske sige tværtimod.

Ifølge lovforslaget vil man forlade den hidtidige regulering efter pristalsudviklingen og gå over til en anden reguleringsmåde. Det foreslås, at dagpengesatserne fremtidig reguleres i overensstemmelse med variationen i den gennemsnitlige timefortjeneste inden for håndværk og industri for samtlige arbejdere, såvel faglærte som ikke-faglærte og såvel kvinder som mænd. Jeg henviser i øvrigt til bestemmelserne om den foreslåede reguleringsform.

Jeg vil gerne udtale min tilfredshed med denne principielle ændring. Hvis vi ikke gennemførte denne ændring, ville vi højst sandsynligt om et år eller to atter være i den situation, at vi igen skulle fastsætte nye satser. Det sikres nu gennem den foreslåede

ændring, at der består et passende forhold mellem løn og understøttelse.

Med hensyn til huslejhjælpen foreslås en forhøjelse fra 150 til 164 kr. Samtidig foreslås, at der kun bliver tale om én takst for hele landet, og at den lavere takst for landkommunerne skal bortfalde. Eftersom zonegrænserne for folke- og invalidepensionisterne er under afvikling og der fra 1. april 1963 vil være ensartede takster for hele landet, finder jeg det helt naturligt, at man nu benytter lejligheden til at slette den bestående kommuneinddeling for arbejdsløshedskasserne. Jeg kan også give tilslutning til at ophæve bestemmelsen om, at en mandlig arbejdsløs' huslejhjælp kan nedsættes i de tilfælde, hvor konen har arbejde.

Der har hidtil kunnet udbetales brændselshjælp til medlemmer, som i tiden mellem 1. oktober og 31. marts har haft 40 ledige dage. Efter lovforslaget kan der også udbetales brændselshjælp til medlemmer, som ved opsamlingsperiodens udløb har mindre end 40 dages ledighed, og de skal have udbetalt så stor en brøkdel af brændselshjælpen, som deres ledighed berettiger dem til. Denne ændring må forekomme helt demokratisk og fjerner et irritationsmoment i den gældende ordning.

Efter lovforslaget sker der en lempelse i bestemmelsen om karenstage, idet disse kan nedsættes fra 6 til 3 dage, hvis de enkelte kasser ønsker at ændre deres vedtægter i den retning. Og endelig er der i lovforslaget en bestemmelse om, at unge medlemmer, som er indmeldt før deres 17. år, kan blive understøttelsesberettigede straks fra det fyldte 18. år. Også disse ændringer kan jeg give tilslutning til.

Gennemførelsen af de ændringer, som jeg her har gjort rede for, er på basis af en ledighed, som i 1959-1960 var på 5 $\frac{1}{3}$ pct., beregnet at ville koste i alt 24,6 mill. kr., heraf 16 mill. kr. til forhøjelse af dagpenge og børnetilskud. Det offentlige andel i denne merudgift bliver 14,7 mill. kr., medens kasserne får en merudgift på 9,9 mill. kr.

Under hensyn til de forøgede udgifter for arbejdsløshedskasserne foreslås refusionsprocenten for de sociale ydelser sat op fra 80 til 85, for så vidt angår sådanne